

A. Funtek:

Pred zrcalom.

Glej, pahišje starodavno!
 Tu zrcalo pred menoj.
 Vanje v tem trenutku ravno
 se obraz je vtisnil moj.

Prav tako se že v zrcalo
 vtisnil je obraz stoter,
 po nobenem pa ostalo
 niti sence ni nikjer . . .

Ali ko jih vendar vedno
 moralo je vpijati,
 bi jih hotel zaporedno
 kakor film odvijati . . .

Ne! Čemu? Kaj bi ugledal?
 Kaj stekleni smeh in jok
 bi mi novega povedal
 malih, vélikih otrok?

Da so časih v glupi šali
 se smejali brez skrbi?
 Da potem v gorjupi žali
 so plakali kakor mi?

Da naš rod od pamtiveka
 pa do najpoznejših dob
 potoglav se opoteka
 le med smehom, jokom v grob? . . .

Temu treba ni dokaza,
 to že lahko čitam sam
 tudi s svojega obraza . . .
 Ampak dvojega ne znam:

Prvič: Kaj je vsemu zmisel?
 Drugič: Ali mi v očeh,
 ko umrem, ne bo obvisel
 še za smeh in jok — posmeh?